

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 3 marca 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) – Zjednoczone Królestwo) – NB, AB/Secretary of State for the Home Department

(Sprawa C-349/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka w dziedzinie azylu i imigracji – Normy dotyczące kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej – Dyrektywa 2004/83/WE – Artykuł 12 – Wykluczenie z możliwości uzyskania statusu uchodźcy – Bezpaństwowiec pochodzenia palestyńskiego zarejestrowany przez Agencję Narodów Zjednoczonych dla Pomocy Uchodźcom Palestyńskim na Bliskim Wschodzie (UNRWA) – Warunki korzystania ipso facto z dyrektywy 2004/83/WE – Ustanie ochrony lub pomocy UNRWA]

(2022/C 171/11)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

First-tier Tribunal (Immigration and Asylum Chamber)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: NB, AB

Strona pozwana: Secretary of State for the Home Department

Przy udziale: United Nations High Commissioner for Refugees (UK)

Sentencja

- 1) Artykuł 12 ust. 1 lit. a) zdanie drugie dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osób, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony, oraz zawartości przyznawanej ochrony należy interpretować w ten sposób, że w celu ustalenia, czy ochrona lub pomoc Agencji Narodów Zjednoczonych dla Pomocy Uchodźcom Palestyńskim na Bliskim Wschodzie (UNRWA) ustała, skutkiem czego dana osoba może ubiegać się ipso facto o „status uchodźcy” w rozumieniu tego przepisu, w ramach indywidualnej oceny należy wziąć pod uwagę istotne okoliczności istniejące nie tylko w chwili opuszczenia przez tę osobę strefy działania UNRWA, lecz również w momencie rozpatrywania przez właściwe organy administracyjne wniosku o przyznanie statusu uchodźcy lub orzekania przez właściwe organy sądowe w przedmiocie skargi na decyzję odmawiającą przyznania takiego statusu.
- 2) Artykuł 12 ust. 1 lit. a) zdanie drugie dyrektywy 2004/83 należy interpretować w ten sposób, że w ramach analizy mającej na celu ustalenie, czy ochrona lub pomoc Agencji Narodów Zjednoczonych dla Pomocy Uchodźcom Palestyńskim na Bliskim Wschodzie (UNRWA) ustała, skutkiem czego dana osoba może ubiegać się ipso facto o „status uchodźcy” w rozumieniu tego przepisu, jeżeli wykaże, że została zmuszona do opuszczenia strefy działania UNRWA z przyczyn pozostających poza jej kontrolą i niezależnych od jej woli, państwo członkowskie, jeżeli uzna, że osoba ta może obecnie powrócić do rozpatrywanej strefy i skorzystać tam z owej ochrony lub pomocy, jest zobowiązane dowieść tej okoliczności.
- 3) Artykuł 12 ust. 1 lit. a) zdanie drugie dyrektywy 2004/83 należy interpretować w ten sposób, że w celu ustalenia, czy ochrona lub pomoc Agencji Narodów Zjednoczonych dla Pomocy Uchodźcom Palestyńskim na Bliskim Wschodzie (UNRWA) ustała w rozumieniu tego przepisu, skutkiem czego osoba, która wystąpiła o udzielenie ochrony międzynarodowej, była zmuszona do opuszczenia strefy działania tej agencji, nie jest konieczne wykazanie, że UNRWA lub państwo, na którego terytorium działa ta agencja, miały zamiar, poprzez działanie lub zaniechanie, wyrządzenia tej osobie krzywdy lub pozbawienia jej pomocy. Do celów tego przepisu wystarczy ustalić, że pomoc lub ochrona UNRWA z jakiegoś powodu rzeczywiście ustała, w związku z czym agencja ta nie jest już w stanie, z przyczyn obiektywnych lub związanych z indywidualną sytuacją danej osoby, zapewnić jej warunków życia zgodnych z powierzoną tej agencji misją.

- 4) Artykuł 12 ust. 1 lit. a) zdanie drugie dyrektywy 2004/83 w związku z art. 1 ust. D konwencji dotyczącej statusu uchodźców, podpisanej w Genewie w dniu 28 lipca 1951 r. należy interpretować w ten sposób, że w ramach oceny przesłanek wymaganych dla ustalenia, czy doszło do ustania ochrony lub pomocy Agencji Narodów Zjednoczonych dla Pomocy Uchodźcom Palestyńskim na Bliskim Wschodzie (UNRWA), skutkiem czego dana osoba może ubiegać się ipso facto o „status uchodźcy” w rozumieniu tego przepisu dyrektywy 2004/83, należy uwzględnić pomoc udzieloną tej osobie przez podmioty społeczeństwa obywatelskiego takie jak organizacje pozarządowe, pod warunkiem że UNRWA pozostaje z nimi w formalnym stosunku współpracy o stabilnym charakterze, w ramach którego podmioty te wspierają UNRWA w wypełnianiu udzielonego jej mandatu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 62 z 22.2.2021.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 3 marca 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Contencioso Administrativo n° 1 de Pontevedra – Hiszpania) – UN/Subdelegación del Gobierno en Pontevedra

(Sprawa C-409/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Dyrektywa 2008/115/WE – Wspólne normy i procedury stosowane przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich – Artykuł 6 ust. 1 i art. 8 ust. 1 – Krajowe przepisy przewidujące nałożenie, w przypadku nielegalnego pobytu, grzywny połączonej z obowiązkiem opuszczenia terytorium – Możliwość uregulowania pobytu w wyznaczonym terminie – Artykuł 7 ust. 1 i 2 – Termin dobrowolnego wyjazdu]

(2022/C 171/12)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado Contencioso Administrativo n° 1 de Pontevedra

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: UN

Druga strona postępowania: Subdelegación del Gobierno en Pontevedra

Sentencja

Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich, a w szczególności jej art. 6 ust. 1 i art. 8 ust. 1 w związku z art. 6 ust. 4 i art. 7 ust. 1 i 2 tej dyrektywy, należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego, które nakładają na obywatela państwa trzeciego nielegalnie przebywającego na terytorium tego państwa członkowskiego, w braku zaistnienia okoliczności obciążających, w pierwszej kolejności sankcję w postaci grzywny połączonej z obowiązkiem opuszczenia terytorium tego państwa członkowskiego w wyznaczonym terminie, chyba że przed upływem tego terminu pobyt tego obywatela zostanie uregulowany, i w drugiej kolejności, w braku uregulowania pobytu wspomnianego obywatela, sankcję w postaci decyzji nakazującej jego przymusowe wydalenie, o ile wspomniany termin zostanie określony zgodnie z wymogami przewidzianymi w art. 7 ust. 1 i 2 rzeczonyj dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 53 z 15.2.2021.